

SUZANNE PETERS

Gebroken glas

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Dimitri kwam één minuut over tien aanrijden. Sam herkende zijn rode cabriolet direct, hij stond op en greep zijn rugzak. Toen Dimitri het raam opende, keek hij naar de kapotte ruit van de portiek van het flatgebouw. Glassplinters lagen overal en het was een wonder dat hij zich nog niet had bezeerd toen hij op de stoeprand zat te wachten.

‘Oei,’ zei Dimitri hoofdschuddend. Hij deed zijn zonnebril omhoog en keek naar de ruit.

‘Ik weet het,’ antwoordde Sam.

‘En nu?’ vroeg Dimitri.

‘Ik moet weg hier, uit Amsterdam.’

‘Is dat wel verstandig?’

‘Dimi, ik kan hier niet blijven. Dat begrijp je toch zeker wel?’

Dimitri zuchtte. ‘Stap in,’ zei hij.

Dankbaar opende Sam het portier en stapte in. Hij klikte de riem vast en zette zijn rugzak tussen zijn benen op de grond. Er zat niet veel in, alleen het broodnodige. Wat kleding, geld, toiletspullen en papierwerk dat hij echt niet thuis kon laten liggen. En natuurlijk had hij zijn notitieboekje ingepakt. Hij moest proberen een beetje te ontspannen. Er was de afge-

lopen nacht veel gebeurd en Sam kon het allemaal maar moeilijk bevatten. Blijven piekeren zou niets opleveren.

‘Waar wil je heen?’ vroeg Dimitri.

‘Zoals ik al zei, weg van hier,’ antwoordde Sam. ‘Deze stad komt me mijn neus uit.’

‘Het oosten dan maar?’

Sam knikte en haalde opgelucht adem toen Dimitri de auto startte. Hij wist dat hij juist had gehandeld door Dimitri te bellen. Het was niet de eerste keer dat hij hem uit de problemen had geholpen. Toch was Sam bang dat zelfs Dimitri dit keer niks kon betekenen. Hoe had het zo ver kunnen komen? Hij kon niet helder meer denken.

Dimitri zette de radio aan en harde rockmuziek kwam hen tegemoet. Normaal vond Sam het vreselijk als hij de muziek zo hard draaide, maar deze keer was het een welkome afleiding. Hij wist dat Dimitri, eenmaal op de snelweg, het gaspedaal diep zou induwen en dat maakte weinig uit. Hoe eerder ze hier weg waren, hoe beter.

Zijn telefoon ging en Sam haalde zijn mobiel uit zijn broekzak. Hij haalde diep adem toen hij zag wie de beller was en drukte de oproep weg.

‘Neem je niet op?’

‘Ik ben sinds gisteravond al zeker dertig keer gebeld.’

Dimitri floot tussen zijn tanden. ‘Gaat het om het geld?’

‘Ook. En meer dan dat.’

‘Het zat er wel een beetje aan te komen,’ zei Dimitri nu.

‘Had jij het op deze manier verwacht?’

‘Niet bepaald,’ gaf Dimitri toe. ‘Moet je de politie niet op de hoogte brengen?’

‘Nee! Dat levert alleen maar een hoop gedoe op,’ zei Sam beslist.

Dimitri zweeg en reed de snelweg op. Vanuit zijn ooghoeken keek Sam naar zijn bestuurder. Dimitri leek haast uit een maffiafilm gestapt te zijn. Zijn lange pikzwarte haar zat strak in een staart naar achter, hij droeg bijna altijd zwarte kleding en had een zonnebril op zijn neus staan, zelfs wanneer de zon niet scheen. Alleen de dikke sigaar en de bolhoed ontbraken eigenlijk nog. De meeste mensen bleven uit zijn buurt wanneer ze hem ergens zagen lopen en dat was precies waarom Sam contact met hem had opgenomen. Hij verlangde nu vooral rust. Geen mensen om hen heen.

‘We kunnen naar Duitsland gaan,’ zei Dimi-

tri nu. 'Is dat wat?'

'Ik weet het niet,' aarzelde Sam. 'Als ik toch de politie moet inschakelen, doe ik dat liever in ons eigen land.'

'Okido. Dan houden we het bij het eerste plan en gaan we naar het oosten.'

'Waarom het oosten?'

'Je wilde toch weg uit Amsterdam?'

Sam grinnikte. Fijn dat hij zelf verder niet meer na hoefde te denken en dat Dimitri dat voor hem deed. Hij had genoeg kopzorgen. Hoe kwam hij bijvoorbeeld uit deze rotzooi? Wat kon hij doen om weer een beetje rust te kunnen creëren in zijn leven? Hij had werkelijk geen flauw idee en dat beangstigde hem. Gelukkig was hij niet helemaal alleen en had hij tenminste één iemand waar hij op kon rekenen. Hij legde zijn hoofd tegen de hoofdsteun aan en sloot zijn ogen. Nu pas merkte hij wat het slaaptekort met hem had gedaan.

Nikki liep met een frons op haar voorhoofd met de ladder naar de gevel van het pand. Ze had geen zin meer in klussen, maar het verfwerk was nog steeds niet klaar. De laatste weken had het veel geregend, waardoor ze de klus had moeten uitstellen. Maar vandaag scheen

de zon eindelijk en moest ze toch echt aan de slag.

Ze had niks beters te doen, maar toch stond de klus haar tegen. Liever maakte ze nog wat meer reclame. Het kluswerk was nog niet helemaal klaar, maar haar bed & breakfast was wel al een tijd geopend.

Zonder succes.

Er was nog geen enkele gast gekomen. Dit was een droom die ze al jaren had. Een kleine bed & breakfast runnen voor mensen die in de omgeving fietstochten of wandeltochten wilden maken, of die er gewoon even lekker tussenuit wilden. Het lag aan de rand van een prachtig bos. Het pand dat ze had gekocht, had ze volledig omgebouwd, zodat er vijf kamers waren met ieder een eigen badkamer. Ook was er een kleine ontbijtzaal en een keuken, en had ze haar eigen woongedeelte. Buiten was een terras, dat nog wel opgeknapt moest worden, maar waar mensen heerlijk konden ontspannen als het mooi weer was. Het leek een perfecte locatie te zijn, maar toch ging er ergens iets mis. Het bezoek bleef weg. Toeristen kozen voor de grote hotels of de sfeervolle campings.

Kon ze maar een paar gasten krijgen die hier

en daar wat recensies op internet achterlieten. Dat zou al een klein verschil maken, maar tot nu toe had ze nog geen enkele boeking gehad. De B&B was nu twee maanden open en ze wist dat sommige dingen tijd nodig hadden, maar die tijd begon te dringen. Haar geld raakte op, want ze had alles hierin gestopt.

Als er niet snel wat veranderde, dan kon ze zichzelf failliet verklaren. Nu al. Daarom wilde ze liever op internet zoeken naar manieren om haar plekje te promoten. Ze had al veel promotie gedaan en haar bed & breakfast overall gelinkt waar ze maar kon en op social media was ze zeer actief; Twitter, Facebook, maar nog steeds kreeg ze weinig respons.

Nikki zette de ladder neer, opende het verfblik en klom omhoog. Ze maakte de luiken schoon met een doek. Nu eerst maar de houten luiken van de ramen verven. Even keek ze naar beneden. ‘Oh god,’ mompelde ze. ‘Wat als ik val? Dan is er niemand die me kan helpen.’

Daar mocht ze niet aan denken. Haar hoogtevrees mocht geen reden zijn om de luiken niet te verven. Natuurlijk liet ze dit liever aan een ander over. Een professionele schilder bijvoorbeeld, maar daar was allang geen geld meer voor. Ze kon dit trouwens best. Ze was een ster-

ke, onafhankelijke vrouw en na alle dingen die ze al had gedaan aan dit pand, was het verven van wat houtwerk een eitje. Ze ging meteen ijverig aan de slag. Als ze hard doorwerkte, had ze straks nog de tijd om haar onderneming te promoten. Dat gaf haar meer moed om vooral door te gaan. De eerste gasten moesten toch vanzelf eens komen? Al hoopte ze maar dat het niet te lang duurde.

Het verven van de luiken leek een stuk minder makkelijk en vooral minder snel te gaan dan ze hoopte. Nikki moest telkens de ladder verplaatsen en opnieuw omhoog klimmen. Het was een moeizame klus en ze wist niet eens zeker of het resultaat wel zo mooi werd. Ze durfde het niet van een afstand te bekijken, bang dat het resultaat haar tegenviel. Al hoefde Nikki zich daar geen zorgen om te maken.

Ze dacht aan alle keren dat haar vader haar leerde hoe ze klusjes in huis moest opknappen. Nikki was zijn enige dochter en soms dacht ze dat hij liever een zoon had gewild. Erg vond ze het nooit, ze vond het fijn om samen met haar vader tijd door te brengen. Toen ze nog klein was, mocht ze meekijken met zijn klussen. Ze zag hoe hij de lekkende badkamerkraan ver-

ving, hoe hij de houten meubels een nieuwe laklaag gaf en hoe hij het plafond witte. Er was weinig dat hij niet kon.

Toen ze twaalf werd, wilde Nikki dolgraag een vernieuwde slaapkamer. De puberteit kwam en ze was onderhand écht te oud voor schattige beertjes en konijntjes op de muren. Ze wilde een stoere, hippe slaapkamer, net als haar vriendinnen hadden.

Haar vader ging akkoord, maar ze moest het wel zelf doen. Daar schrok ze toen best wel van, maar het was één van de leukste herinneringen die ze aan haar vader had. Hij liet haar echt niet alles alleen doen. Nee, samen knapten ze de hele slaapkamer op. De muren kregen een nieuwe verflaag en Nikki mocht de deur schilderen.

Het was de eerste klus van vele die ze samen deden. Steeds vaker betrok haar vader haar bij de werkzaamheden door haar dingen te laten doen.

Zelfs jaren later, na haar studie, kwam haar vader helpen met de verhuizing en knapten ze samen het huis op. Het was net als vroeger.

Dankzij haar vader had Nikki veel kunnen doen aan haar bed & breakfast en hoefde ze minder hulp in te schakelen van specialisten

die een te hoog uurloon hadden. Het had haar flink wat geld bespaard. Het verven van de luisen kon ze best, maar de hoogtevrees zorgde ervoor dat ze zich minder op haar gemak voelde. Het liefst zou ze weer met beide benen veilig op de grond beneden haar staan.

Ze hoorde een auto op het grint rijden. De postbode waarschijnlijk, met rekeningen. Omdat er amper mensen hier in de buurt woonden, kwam de postbode altijd met de auto. Ze deed haar kwast weer in het verfblik en verfde het nieuwe stuk.

‘Hallo?’ riep een man.

‘Doe de post maar in de brievenbus,’ antwoordde Nikki.

‘Post?’

Oh, hij had vast een pakketje. ‘Zet het maar op het terras,’ zei ze.

‘Ik zoek een slaappleats,’ reageerde de man. ‘Heb je nog een kamer vrij?’

Wat? Ze viel bijna van de ladder af van verbazing. Ze probeerde achterom te kijken en zag vaag iemand staan. ‘Ik kom eraan,’ zei ze. Ze maakte snel het stukje af waar ze mee bezig was en ging daarna naar beneden. Ze zette haar verfblik op de grond en liep naar de man. Wat maakte ze een vreselijke eerste indruk. Ze